

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **G. O.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M.
se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018 č. j. OAM-96/ZA-ZA11-K02-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL. M., advokátovi, se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7, se přiznává odměna v částce 12 324 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a také § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“) a ust. § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Obával se návratu do domovského státu, protože byl v minulosti zadržen za své politické aktivity a v jednom případě i brutálně zbit, také měl strach z toho, že proti němu bude vzneseno vykonstruované obvinění. Dle jeho názoru žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, především ohledně zjištění skutečného stavu politické kultury a dodržování lidských a občanských práv v Moldavské republice (dále také „Moldavsko“).
3. V doplnění žaloby ze dne 23. 11. 2018 žalobce uvedl, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a ust. § 12 a) a b) a § 14 odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Po rekapitulaci skutkových zjištění a informací o zemi původu žalobce namítl, že zdůvodnění žalovaného, který označil události popsané žalobcem za nevěrohodné, je zcela proti pravidlům logiky. Závěry správního orgánu měl za postavené na domněnkách správního orgánu, které dle jeho názoru žádným způsobem nekorespondují s informacemi o zemi původu. Dále odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o azyl, kdy ve své výpovědi neshledal zásadní rozpory.
4. Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k ust. § 12 písm. a) i b) zákona o azylu z důvodu uplatňování politických práv a svobod a z důvodu politického přesvědčení. Považoval, na rozdíl od žalovaného, svou situaci v zemi původu za pronásledování a měl za to, že tato skutečnost je doložena informacemi ze země původu žalobce. Dále namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu pro nebezpečí vážné újmy. Shledal, že správní orgán postavil žalobou napadené rozhodnutí na nevěrohodnosti jeho výpovědi, svou úvahu však založil pouze na tvrzení žalobce v řízení o správním vyhoštění. Tato tvrzení však žalobce považoval za vysvětlená při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy uvedl, že své rozhodnutí změnil poté, kdy u něj doma byla provedena prohlídka. Nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, se mu na rozdíl od správního orgánu jevílo jako reálné a hodnocení správního orgánu považoval za neobjektivní, mělo se jednat o pouhé domněnky, které nereflktují zprávy o zemi původu, ani výpověď žalobce.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust.

§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 11. 5. 2021 ustanovený právní zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 29. 1. 2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že se narodil ve městě x, je státním příslušníkem Moldavska, moldavské národnosti, dorozumí se ruským a moldavským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Je ženatý a má dvě děti, jeho žena i děti žijí v zemi původu žalobce. Od roku 2015 je členem politické strany Náš domov – Moldavsko. Průběh cesty do České republiky popsal tak, že dne 20. 9. 2017 vycestoval z Kišiněva, přičemž dal doklady člověku, který za něj vše zařídil na hranicích. Na území České republiky vstoupil dne 21. 9. 2017, cestoval mikrobusem, v jiných státech Evropské unie nepobýval, ani mu v nich nebylo uděleno vízum nebo povolení k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany dříve nežádal, za důvod žádosti označil své členství v politické straně Náš domov – Moldavsko, za kterou se účastnil různých mítinků a manifestací, a byl proto pronásledován policií.
9. Při pohovoru dne 1. 2. 2018 sdělil, že v Kišiněvě žil v bytě, sdílel společnou domácnost s manželkou, dětmi, matkou a sestrou. Moldavsko se rozhodl opustit poté, co byl zadržen policií dne 13. 9. 2017 na centrálním náměstí v Kišiněvě, když rozdával letáky, které vyzývaly k účasti na demonstraci dne 17. 9. 2017 proti způsobu volby do parlamentu. K dotazu, kdy se tyto volby mají konat, uvedl, že přesné datum neví, ale mají se konat někdy v roce 2018. Byl odvezen na policejní stanici v okrsku Botanica, byl umístěn do policejní cely a následně byl udeřen několikrát pěstí do břicha a zad od dvou mužů v civilním oděvu. V cele zůstal do dne 18. 9. 2017, kdy byl propuštěn, bylo mu doporučeno, ať nedělá problémy. Tento incident žádným dalším způsobem neřešil, jedinou možností by totiž bylo ukončit svoji činnost ve straně. Při vycestování neměl žádné potíže, a to ani při zajišťování cestovního dokladu. Uvedl, že ve straně se podílel na organizování mítinků, za své aktivity nedostával žádnou odměnu. Od roku 2015 do odjezdu v roce 2017 se žalobce účastnil asi sedmi mítinků, pomáhal pouze s koordinací akcí a rozdáváním letáků. Do České republiky vycestoval, protože zde má známé z domovského státu, kteří mu umožnili u nich bydlet, adresu a totožnost těchto osob však žalobce odmítl uvést. K doplňujícímu dotazu správního orgánu uvedl, že byl již v roce 2015 zadržen na dobu 72 hodin, kdy policie pouze ověřovala jeho totožnost. V případě návratu do vlasti se obává zadržení policií, neboť mu volala manželka, která mu sdělila, že v jejich bytě policie provedla domovní prohlídku a odnesla si počítač. Obával se i případného vykonstruovaného obvinění spojeného s jeho podnikáním ve stavebnictví, předpokládal, že kvůli jeho politickým aktivitám mu bude znepríjemňován výkon povolání. O mezinárodní ochranu požádal až po udělení výjezdního příkazu, protože po přicestování do České republiky nebyl rozhodnut, zda žádost podat, chtěl vyčkat, až se situace uklidní. Žalobce během pohovoru potvrdil, že v řízení o správním vyhoštění úmyslně uváděl nepravdivé údaje.
10. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 1. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 2. 2018, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 12. 1. 2018, informace Ministerstva vnitra ČR Svoboda ve světě 2016 – Moldavsko, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR - Moldavsko č. j. 10328/2017-LPTP ze dne 8. 9. 2017, informace OAMP – Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, informace Amnesty International – Moldavsko ze dne 22. 2. 2018, informace

Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Zpráva o dodržování lidských práv ze dne 3. 3. 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Moldavsko zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018, informace OAMP Politické strany a stranický systém – Naše strana Náš domov – Moldavsko ze dne 28. 6. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-96/ZA-ZA11-K02-2018 ze dne 10. 9. 2018.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
16. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
17. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

18. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a také protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 12. 1. 2018. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ustanoveními správního řádu.
19. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že byl pronásledován moldavskou policií za svou práci pro politickou stranu Náš domov - Moldavsko. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ (§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ (§ 12 písm. b) zákona o azylu].
20. Žalovaný se na str. 4 až 10 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvádí, že „*v protokolu Policie ČR o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-16212-16/ČJ-2018-000022 ze dne 12. 1. 2018 (tedy pouhých 17 dní před podáním žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaným), kdy žadatel jednoznačně potvrdil, že mu v jeho domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí, a neuvedl ani jiné důvody, které by mu znemožňovaly návrat do Moldavska. Dodal, že měl v plánu vrátit se za rodinou a opakovaně potvrdil, že mu ve vycestování do vlasti nic nebrání. Správní orgán proto dospěl k jednoznačnému závěru, že žadateli v návratu do vlasti objektivně nic nebrání a jím tvrzené obavy z cíleného pronásledování moldavskými státními orgány pro jeho údajné „politické aktivity“, shledal za nevěrohodné, neboť pokud by se žadatel skutečně obával pronásledování moldavskou policií, zatčení, vznesení vykonstruovaného obvinění vůči němu, a byl podle svého přesvědčení neoprávněně umístěn a držen v policejní cele po dobu pěti dní, kde měl být i fyzicky napaden, takto zásadní skutečnosti by do policejního protokolu nepochybně uvedl, nicméně tak neučinil, neboť k tomu objektivně neměl žádné důvody.*“ Žalovaný také správně poznamenal, že žalobce uváděl během pohovoru u správního orgánu záměrně nepravdivé informace. Dle soudu rozpor mezi výpovědí žalobce v řízení o správním vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany, za situace, kdy žalobce potvrdil, že během výsledku záměrně správnímu orgánu lhal a tyto dvě výpovědi oddělovalo pouhých 20 dnů, nedává žalovanému jinou možnost než považovat žalobce za nevěrohodnou osobu. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 25/2008-105 ze dne 14. 5. 2008, dle kterého: „*Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění*

rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu.“

21. Žalobce mimo jiné v řízení o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že nikdy nepobýval v jiných státech Evropské unie mimo České republiky, naopak v protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že pobýval v Rumunsku, na Slovensku a také, že cestoval po Evropě. Dále potvrdil, že se v domovském státě má kam vrátit, nemá žádné důvody, které by znemožňovaly návrat, a že se plánuje vrátit za rodinou, ale během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany již tvrdil, že měl v domovském státě problémy s místní policií kvůli členství v politické straně Náš domov – Moldavsko. Zásadní nepřesností je tvrzená doba příjezdu žalobce na území České republiky, kdy uváděl dvě rozdílná data příjezdu, a to den 21. 9. 2017 a 7. 12. 2017, tento nesoulad vysvětlil tak, že chtěl „aby to vypadalo, že přijel na vánoční svátky a že tady pobývá již od září 2017“, kdy je zcela zřejmé, že žalobce lhal, a to natolik rozsáhle, že se sám přestal orientovat ve svých tvrzeních. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce změnil svůj azylový příběh až v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, považuje soud ve shodě s žalovaným výpověď žalobce za nevěrohodnou, zejména proto soud nepřihlížel k tvrzení žalobce o prohlídce, která měla proběhnout v jeho bytě v Moldavsku v době mezi pohovory v řízení o správním vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož žalobce úmyslně uváděl nepravdivé skutečnosti během svých výsledků, zvýšila se nutnost prokázat jeho tvrzení jinými důkazy, ty ale žalobce nepředložil, přestože mu to bylo správním orgánem umožněno.
22. V projednávaném případě je nutno navíc poukázat na skutečnost, že žalobce se nesnažil žádným způsobem řešit svou situaci s orgány veřejné správy, třebaže tato možnost byla, byť s riziky, otevřena. Neučinil-li žalobce žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Městský soud má za to, že v Moldavsku lze u lidí v postavení obdobném žalobci obvykle požadovat, aby se nejprve obrátili na vnitrostátní orgány a až v případě neúspěchu vyžadovali ochranu státu jiného.
23. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o

azyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

24. Žalovaný se na str. 11 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je zdravý muž v produktivním věku. V České republice nemá žádné rodinné vazby a jeho nejbližší rodina žije v Moldavsku, kde má veškeré zázemí. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namísto udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že v případě žalobce nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
25. Žalovaný se na str. 12 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace OAMP Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 20. 6. 2018 vyplývá, že moldavský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
26. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že azylový příběh je nevěrohodný a žalobce na podporu svých tvrzení nedoložil žádný hodnověrný doklad, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Moldavska reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poukázal na skutečný záměr žalobce, kdy si tento chtěl legalizovat podanou žádostí pobyt na území České republiky, v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Neshledal tedy, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
27. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobce v průběhu správního řízení neprokázal hodnověrnou výpověď, ani jinak nedoložil jakékoliv problémy s moldavskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti před svým odchodem měl, nebyl v zemi původu trestně stíhán, z Moldavska vycestoval zcela legálně a bez problémů. Dle informací, které si obstaral žalovaný, nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Zabýval se i bezpečnostní situací v Moldavsku, k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. S hodnocením žalovaného Městský soud v Praze souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.
28. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní

ochrany nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobce v žalobě nic takového netvrdil, ani neprokázal.

29. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky, tak podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně od 21. 9. 2017, o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*
31. Žalobcem odkazovaná judikatura je pro danou věc zjevně bez významu, a proto se s ní Městský soud v Praze dále nezabýval.
32. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Moldavsku. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
35. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M., advokát, jemuž v souladu s ust. § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitým přiměřeně podle ust. § 64 s. ř. s., platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], písemné podání [doplnění žaloby ze dne 17. 12. 2020 – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10 200 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 142 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 12 342 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.

samosoudkyně